

EDITORIAL

La consolidació d'una revista d'història cultural

GEHCI

Quan una revista d'aquestes característiques arriba al seu número 12 pensem que d'una manera o altra això vol dir que ha trobat el seu lloc dins el conjunt de les publicacions acadèmiques del seu ram i que, en aquest cas, el grup de recerca que l'impulsa té llargament acreditada la seva vitalitat i presència dins la nostra historiografia.

En l'actualitat, a punt de celebrar el seu vintè aniversari, el Grup d'Estudis d'Història de la Cultura i dels Intel·lectuals (GEHCI) continua gaudint de la condició de grup reconegut (i finançat) de la Generalitat de Catalunya, i desenvolupant projectes de recerca, individuals i col·lectius, finançats tant per organismes autonòmics com estatals.

En termes generals, la nostra aproximació al coneixement històric el continuem realitzant des del camp de la història cultural. Però, com ja hem fet amb anterioritat, cal aclarir que no entenem aquesta història cultural com una forma artificiosa de fraccionar el subjecte històric per fer treballs exclusivament descriptius, minimalistes i de nul·la dimensió interpretativa, sense cap voluntat de connectar amb els grans temes de la nostra historiografia.

Un simple repàs del que s'ha publicat a Cercles en aquests dotze números permet constatar les preocupacions metodològiques, les tries temàtiques i els camps històrics que ens han preocupat i ens han ocupat durant tots aquests anys. La nostra història cultural està estretament lligada

a la història política, social, institucional i de les idees, subgèneres i camps dels quals vol representar una aproximació on es privilegien les formes en què els individus i els grups s'entenen i expliquen ells mateixos, així com les relacions que mantenen amb la resta de la societat i amb la dinàmica històrica general.

El funcionament d'un grup de recerca com ha estat, i continua essent, el GEHCI, que no té cap voluntat ni pretensió d'exercir l'hegemonia en un sector de la nostra historiografia, pot viure gràcies a mantenir un grau molt elevat de voluntarisme pel que fa al seu funcionament intern; la pervivència d'alguns dels seus membres fundadors, ara ja investigadors consagrats i plens de feina, però que continuen col·laborant amb assiduitat i entusiasme en l'activitat del Grup, n'és una de les mostres més valuoses. Però, sobretot, la pervivència del GEHCI ha estat possible gràcies a la renovació provinent d'investigadors joves que s'han anat incorporant a l'activitat col·lectiva amb el pas del temps i que continuen fent-ho, aportant noves sensibilitats i centres d'interès que serveixen per fer del nostre Grup una realitat dinàmica i raonablement oberta. Finalment, la vida del GEHCI i el manteniment del seu portaveu, Cercles, no hauria estat possible sense un debat i una interlocució creixent amb altres historiadors, que ens han honorat amb la seva participació en les nostres sessions, amb una crítica amable i amb l'aportació desinteressada de materials inèdits, comentaris i versions inicials de les seves recerques.

Com passa amb tantes altres instàncies i iniciatives, el GEHCI també té al davant el repte «tantàlic» de l'adaptació a les dites noves tecnologies. Tenim en estudi i preparació la digitalització de la nostra revista per poder oferir-la en línia a autors, col·laboradors i lectors interessats en general.

Volem agrair als autors d'aquest número 12 l'esforç i l'interès per publicar els seus treballs aquí.